

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym obowiązku zapłaty przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...) w Z. na rzecz powoda kwoty 195.397,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że dochodzi roszczeń wynikających z zawartych przez powoda z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umów gwarancyjnych z dnia 18 marca 2013 roku, 13 czerwca 2013 roku i 15 lipca 2013 roku. Pozwany w ramach prowadzonej działalności zamawiał od (...) sp. z o.o. produkty, za które wystawiano faktury VAT. Na mocy zawartych umów gwarancyjnych powód zobowiązał się względem (...) sp. z o.o. do odzyskania przysługujących spółce wierzytelności względem pozwanego. Pomimo prowadzonych przez powoda działań pozwany nie zapłacił zobowiązania, w związku z czym powód jako odpowiedzialny za niedopełnienie zobowiązania dłużnika na podstawie umów gwarancyjnych zapłacił równowartość jego zobowiązania w dniach: 29 marca 2013 roku, 27 czerwca 2013 roku i 25 lipca 2013 roku. Powód dochodzi od pozwanego kwoty 195.397,85 zł, na którą składają się:

- 171.412,96 zł tytułem należności głównej;

- 23.984,89 zł tytułem należnych odsetek wyliczonych na dzień 22 grudnia 2013 roku.

/pozew – k. 2 – 7/

W dniu 31 grudnia 2013 roku S. O. w. Ł. w sprawie I Nc 650/13 wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty zgodny z żądaniem powoda. /nakaz zapłaty – k. 152/

W dniu 24 stycznia 2014 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu podniesiono zarzut braku podstaw prawnych roszczenia, braku legitymacji czynnej po stronie powodowej wobec nieważności przeniesienia wierzytelności, jako dokonanej wbrew zastrzeżeniu umownemu oraz wbrew zakazowi ustawowemu z uwagi na treść art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej. /sprzeciw – k. 158 – 160/

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu. /odpowiedź na sprzeciw – k. 181 – 189/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wojewódzki Szpital (...) w Z. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej jest wpisany do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej prowadzonym w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). /odpis z KRS – k. 145 – 150/

W dniu 2 maja 2011 roku w trybie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego Wojewódzki Szpital (...) w Z. zawarł z Radiometr Sp z o.o. z siedzibą w W. umowę nr (...) na dostawę odczynników, elektrod, materiałów kontrolnych i części zużywalnych wraz z dzierżawą 2 analizatorów do pomiarów krytycznych dla zakładu diagnostyki laboratoryjnej. Zgodnie z treścią umowy poszczególne dostawy miały być realizowane w oparciu o zamówienia złożone na piśmie za pomocą faksu określając rodzaj i ilość dostaw (§ 2). Każdorazowo do zrealizowanych dostaw wykonawca miał dołączyć fakturę VAT zawierającą numer umowy, nazwę towaru, ilość, cenę, numer katalogowy oraz termin płatności (§ 3). Termin płatności za zrealizowane dostawy wynosił 30 dni, licząc od dnia wystawienia faktury przez wykonawcę (§ 4). Czynsz dzierżawny miał być płatny za każdy zakończony miesiąc dzierżawy na podstawie faktury VAT z terminem płatności 30 dni licząc od dnia jej wystawienia (§ 8). W § 16 umowy strony wyłączyły możliwość zbycia wierzytelności przysługujących wykonawcy z tytułu niniejszej umowy oraz dokonywania przez osoby trzecie

czynności prawnych i faktycznych dotyczących tych wierzytelności bez uprzedniej pisemnej zgody zamawiającego. / umowa – k. 162 – 167/

W oparciu o powyższą umowę z tytułu realizowanych zamówień oraz dzierżawy wystawiane były w okresie od 20 marca 2012 roku do 31 maja 2013 roku faktury VAT. /okoliczność bezsporna/

Należności wynikające z faktur nie były regulowane. /okoliczność bezsporna/

W dniu 18 marca 2013 roku (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Ł. umowę gwarancyjną. Na podstawie tej umowy (...) S.A. miała dokonać tzw. restrukturyzacji wierzytelności, tj. w imieniu spółki (...) przeprowadzić wszelkie czynności prawne i faktyczne mające na celu odzyskanie wierzytelności wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie przysługujących spółce w stosunku do dłużników wskazanych w załączniku nr 1 (§ 1 ust. 1 umowy). W powołanym załączniku wskazano między innymi Wojewódzki Szpital (...) wraz z jego zobowiązaniami wynoszącymi 132.298,00 zł. Zobowiązania te wynikały z faktur wystawionych w okresie od 20 marca 2012 roku do 31 stycznia 2013 roku. Jednocześnie w § 1 ust. 2 umowy spółka (...) udzieliła spółce (...) gwarancji wpłaty, tj. zapewniła, że na skutek działań przez nią podjętych związanych z restrukturyzacją wierzytelności, wskazani dłużnicy zapłacą swoje zobowiązania w ciągu 14 dni od zawarcia umowy. W § 6 umowy określono, że jeżeli we wskazanym wyżej terminie restrukturyzacja wierzytelności nie doprowadzi do spłaty w całości lub w części zobowiązań, wówczas za niedopełnienie obowiązku terminowego spełnienia zobowiązania odpowiada spółka (...). W § 7 umowy wskazano, że (...) S.A. odpowiada wobec spółki (...) do wysokości zobowiązań dłużnika, jednocześnie może zwolnić się w całości od obowiązku naprawienia szkody spółki (...), jaką poniosła ona w związku z brakiem zapłaty przez dłużnika w uzgodnionym terminie, poprzez zapłatę równowartości zobowiązania dłużnika, co miało wyczerpać w całości roszczenia spółki (...) w stosunku do (...) S.A. W § 8 umowy przyjęto zaś, że po dokonaniu zapłaty – na podstawie umowy i przepisów prawa cywilnego – spółka (...) nabędzie roszczenie wobec dłużnika spółki (...). /umowa gwarancyjna z dnia 18 marca 2013 roku – k. 121 – 134/

Zobowiązania wynikające z faktur objętych powyższą umową gwarancyjną były w chwili jej zawarcia wymagalne. /okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 18 marca 2013 roku, nadanym w dniu 20 marca 2013 roku, (...) S.A oraz (...) Sp. z o.o. poinformowały Wojewódzki Szpital (...) w Z. o zawarciu umowy gwarancyjnej oraz o udzieleniu spółce (...) pełnomocnictwa do dochodzenia wierzytelności od dłużnika. Dodatkowo w piśmie tym wezwano do zapłaty zobowiązania do dnia 28 marca 2013 roku, wskazując, że brak zapłaty spowoduje, że podmiotem zobowiązanym do zapłaty będzie spółka (...), a po dokonanej przez nią zapłacie, przysługiwać jej będzie własne roszczenie o zapłatę wobec dłużnika. /pismo z dnia 18 marca 2013 roku – k. 24 – 25, dowód nadania – k. 27/

Szpital nie uiścił należności na rzecz (...) Sp. z o.o. W dniu 29 marca 2013 roku M. dokonał zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. O dokonanej spłacie Wojewódzki Szpital (...) w Z. został poinformowany przez spółkę (...) pismem z dnia 29 marca 2013 roku, nadanym listem poleconym w tym samym dniu. W treści pisma wskazano, że zobowiązanie wobec R.wygasło, a powstało nowe zobowiązanie wobec (...) S.A. /potwierdzenie wykonania operacji – k. 23, pismo z dnia 29 marca 2013 roku – k. 17- 18, dowód nadania – k. 21 – 22/

Kolejną umowę gwarancyjną o tożsamej treści pomiędzy spółkami (...) zawarto w dniu 13 czerwca 2013 roku. Obejmowała ona zobowiązania Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. na kwotę 30.243,96 zł. Zobowiązania te wynikały z faktur wystawionych w okresie od 19 lutego 2013 roku do 25 kwietnia 2013 roku. /umowa gwarancyjna z dnia 13 czerwca 2013 roku – k. 99 – 110/

W chwili zawarcia umowy zobowiązania wynikające z faktur objętych umową były wymagalne. /okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 13 czerwca 2013 roku, nadanym w tym samym dniu, (...) S.A oraz (...) Sp. z o.o. poinformowały Wojewódzki Szpital (...) w Z. o zawarciu umowy gwarancyjnej oraz o udzieleniu spółce (...) pełnomocnictwa do

dochodzenia wierzytelności od dłużnika. Dodatkowo w piśmie tym wezwano do zapłaty zobowiązania do dnia 26 czerwca 2013 roku, wskazując, że brak zapłaty spowoduje, że podmiotem zobowiązanym do zapłaty będzie spółka (...), a po dokonanej przez nią zapłacie, przysługiwać jej będzie własne roszczenie o zapłatę wobec dłużnika. /pismo z dnia 13 czerwca 2013 roku – k. 37, dowód nadania – k. 38 – 39/

Szpital nie uiścił należności na rzecz (...) Sp. z o.o. W dniu 27 czerwca 2013 roku M. dokonał zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. O dokonanej spłacie Wojewódzki Szpital (...) w Z. został poinformowany przez (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 28 czerwca 2013 roku, nadanym listem poleconym w dniu 1 lipca 2013 roku. W treści pisma wskazano, że zobowiązanie wobec R.wygasło, a powstało nowe zobowiązanie wobec (...) S.A. /potwierdzenie przelewu – k. 36, pismo z dnia 28 czerwca 2013 roku – k. 31, dowód nadania – k. 34 – 35/

Następna umowa gwarancyjna została zawarta w dniu 15 lipca 2013 roku. Obejmowała ona zobowiązania Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. w kwocie 8.871,00 zł, wynikające z faktur wystawionych w okresie od 24 do 31 maja 2013 roku. /umowa gwarancyjna z dnia 15 lipca 2013 roku – k. 111 – 120/

Zobowiązania te były już wymagalne. /okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 16 lipca 2013 roku, nadanym w dniu 17 lipca 2013 roku, (...) S.A oraz (...) Sp. z o.o. poinformowały Wojewódzki Szpital (...) o zawarciu umowy gwarancyjnej oraz o udzieleniu spółce (...) pełnomocnictwa do dochodzenia wierzytelności od dłużnika. Dodatkowo w piśmie tym wezwano do zapłaty zobowiązania do dnia 24 lipca 2013 roku, wskazując, że brak zapłaty spowoduje, że podmiotem zobowiązanym do zapłaty będzie spółka (...), a po dokonanej przez nią zapłacie, przysługiwać jej będzie własne roszczenie o zapłatę wobec dłużnika. /pismo z dnia 16 lipca 2013 roku – k. 49 - 50, dowód nadania – k. 51 – 52/

Szpital nie uiścił należności na rzecz (...) Sp. z o.o. W dniu 25 lipca 2013 roku M. dokonał zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. O dokonanej spłacie Wojewódzki Szpital (...) w Z. został poinformowany przez (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 25 lipca 2013 roku, nadanym listem poleconym w dniu 26 lipca 2013 roku. W treści pisma wskazano, że zobowiązanie wobec R.wygasło, a powstało nowe zobowiązanie wobec (...) S.A. /potwierdzenie przelewu – k. 48, pismo z dnia 25 lipca 2013 roku – k. 43, dowód nadania – k. 46 – 47/

Pismami z dnia 7 października 2013 roku, nadanymi listami poleconymi w dniu 9 października spółka (...) wezwała Wojewódzki Szpital (...) w Z. do zapłaty kwoty 171.412,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 15 października 2013 roku oraz poinformowała, że w razie braku zapłaty sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. /pismo – k. 12 – 13, 28, 40, dowód nadania – k. 14 – 15, 29 – 30, 41 - 42/

Wojewódzki Szpital (...) nie uregulował należności wobec (...) S.A. /okoliczność bezsporna/

Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka P. W. z uwagi na fakt, iż okoliczności, co do których dowód ten miał być przeprowadzony nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Cel zawarcia umowy gwarancyjnej, przy jednoznacznej treści jej podstawy prawnej i nie kwestionowanym przez strony braku jakiegokolwiek stosunku prawnego łączącego powoda z pozwanym nie miał żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co zostanie omówione w rozważaniach prawnych niniejszego uzasadnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

Strona powodowa jako podstawę roszczenia dochodzonego wobec pozwanego wskazała zawarte w dniach 18 marca, 13 czerwca i 15 lipca 2013 roku umowy gwarancyjne podpisane pomiędzy powódką a (...) Sp. z o.o. Jednocześnie podniosła, że konstrukcja tych umów opiera się na podstawie art. 391 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli w umowie zastrzeżono, że osoba trzecia zaciągnie określone zobowiązanie albo spełni określone świadczenie, ten, kto takie przyrzeczenie uczynił, odpowiedzialny jest za szkodę, którą druga strona ponosi przez to, że osoba trzecia odmawia

zaciągnięcia zobowiązania albo nie spełnia świadczenia. Może jednak zwolnić się od obowiązku naprawienia szkody spełniając przyrzeczone świadczenie, chyba że sprzeciwia się to umowie lub właściwości świadczenia.

W umowach o świadczenie przez osobę trzecią, zwanych też umowami gwarancyjnymi (sensu largo), w istocie chodzi o przyjęcie na siebie przez jedną ze stron odpowiedzialności wobec drugiej strony za określone zachowanie się osoby trzeciej. Konkretnie, odpowiedzialność ta powstaje w wypadku, gdy osoba trzecia (pozostająca poza tym stosunkiem umownym) nie spełni na rzecz strony umowy określonego świadczenia albo nie zaciągnie wobec niej określonego zobowiązania.

Przyjmuje się, że zastrzeżenie z cytowanego przepisu może stanowić odrębny typ samodzielnej umowy gwarancyjnej. W konsekwencji umowa gwarancyjna określona w art. 391 k.c. jest jedną z unormowanych w Kodeksie umów nazwanych, niebędącą wariantem konstrukcyjnym jakiejś innej umowy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Możliwe są również sytuacje, w których zastrzeżenie takie stanowi element innej umowy.

Funkcja jaką umowa gwarancji pełni w gospodarce upodabnia ją do poręczenia, zasadnicza różnica polega jednak przede wszystkim na samoistności zobowiązania strony tej umowy, podczas gdy poręczenie jest zobowiązaniem akcesoryjnym. Gwarancja jest samoistną odpowiedzialnością za nieosiągnięcie obiecanego i gwarantowanego rezultatu w postaci niezaciągnięcia zobowiązania lub niespełnienia świadczenia przez osobę trzecią i rodzi pierwotną odpowiedzialność odszkodowawczą. /por. komentarz do art. 391 k.c. - Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania Bielska-Sobkowicz Teresa, Sychowicz Marek, Trzaskowski Roman, Ciepła Helena, Wiśniewski Tadeusz, Żuławska Czesława, Gudowski Jacek, Drapała Przemysław, Bieniek Gerard, LexPolonica/

Umowa gwarancyjna nie tworzy jakichkolwiek praw lub obowiązków po stronie osoby trzeciej. Skutki takie powstają natomiast między kontrahentami umowy o jakiej mowa w art. 391 k.c. Osoba, co do której zobowiązania zawarta została umowa gwarancyjna może być wprawdzie zobowiązana względem gwaranta, ale wtedy jej powinność względem niego wynika z zupełnie odrębnego od umowy gwarancyjnej stosunku prawnego. Umowa gwarancyjna jest bowiem stosunkiem zobowiązaniowym, skutecznym „inter partes”, nie może ona skutkować zobowiązaniem podmiotu nie będącego stroną tej umowy. /por. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 października 2013 r., V ACa 353/2013, LexPolonica nr 8279517/

Biorąc pod uwagę powyższe zawarcie pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. umowy gwarancyjnej i dokonana na jej podstawie spłata zobowiązania przez powódkę na rzecz spółki (...), nie prowadzi do powstania roszczenia powódki wobec pozwanego. Podstawą takiego roszczenia mógłby być jedynie stosunek prawny istniejący pomiędzy (...) S.A. a Wojewódzkim Szpitalem (...) w Z.. Strona powodowa nie wykazała zaś by taki stosunek istniał, wprost przeciwnie jako podstawę dochodzonego roszczenia wskazała jedynie umowę gwarancyjną. Analizując treść tej umowy wskazać należy, że w § 6 powódka przyjęła na siebie odpowiedzialność za brak realizacji przez pozwanego zobowiązania w uzgodnionym pomiędzy stronami umowy terminie. Nie było kwestią sporną w niniejszym postępowaniu, że spełniła ona świadczenie uiszczając na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę odpowiadającą zobowiązaniu pozwanego wynikającemu z faktur wystawionych za dostarczone produkty i dzierżawę. W treści umów gwarancyjnych w § 8 wskazano, że po dokonaniu zapłaty, na podstawie umowy i przepisów prawa cywilnego (...) S.A. uzyska roszczenie wobec dłużnika. Postanowienie takie wbrew odmiennemu stanowisku powódki nie może powodować jednak powstania roszczenia wobec pozwanego. Prowadziłoby to bowiem do sytuacji, w której mocą umowy zawartej pomiędzy dwoma podmiotami tworzono by zobowiązanie osoby znajdującej się poza tym stosunkiem umownym. Tymczasem umowa taka jest jedynie stosunkiem skutecznym inter partes, jeżeli nie istnieje żaden stosunek prawny łączący powódkę z podmiotem, za którego zobowiązanie udzieliła ona gwarancji to jedynym sposobem dochodzenia zwrotu spełnionego świadczenia mogłyby być przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw sama podkreśliła samodzielność zobowiązania jakie powstało na skutek umowy gwarancyjnej, jednocześnie powołując się na powstanie przysługującego jej roszczenia regresowego wobec pozwanego. Na uzasadnienie istnienia takiego roszczenia podawała dodatkowo art. 828 k.c., który nawet w drodze analogii nie mógłby mieć zastosowania, gdyż dotyczy on umowy ubezpieczenia, czy art. 356 § 2 k.c., który zezwala osobie trzeciej na spełnienie wymagalnego świadczenia wobec wierzyciela nawet bez wiedzy dłużnika. Powódka pomija jednak istotną okoliczność, że to nie sam

fakt spełnienia cudzego zobowiązania stanowi podstawę roszczenia regresowego, ale niezbędne jest istnienie stosunku prawnego pomiędzy nią a dłużnikiem, w którym takie roszczenie miałyby podstawę.

W konsekwencji powyższego nie znajduje w sprawie zastosowania przepis art. 518 k.c., gdyż nie zachodzi żadna z przesłanek przez ten przepis wymieniona skutkująca możliwością nabycia spłaconej wierzytelności. (...) S.A. ani nie ponosi odpowiedzialności osobistej, jak również pewnymi przedmiotami majątkowymi za zobowiązanie pozwanego, nie przysługuje mu prawo, przed którym spłacona wierzytelność miała pierwszeństwo zaspokojenia, ani tym bardziej nie działa za zgodą dłużnika, zaś przepis art. 391 k.c. nie jest przepisem szczególnym o jakim mowa w art. 518 k.c.

Nie ma zatem racji powódka twierdząc, że skutkiem zawartej umowy gwarancyjnej i spłaty zobowiązania powstało przysługujące jej roszczenie regresowe wobec pozwanego.

Dodatkowo podnieść należy, że możliwym jest rozpatrywanie umowy zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. jako czynności pozornej. Formalnie pomiędzy powódką a spółką (...) zawarto umowy gwarancyjne, które nie prowadzą do zmiany wierzyciela, skutkują jedynie udzieleniem dodatkowego zabezpieczenia spełnienia świadczenia. W realiach niniejszej sprawy rzeczywistym celem działania było jednak doprowadzenie do sytuacji, w której dotychczasowy wierzyciel uzyska zaspokojenie zobowiązania, a w jego miejsce wstąpi inni podmiot. Mamy zatem do czynienia z pozorną umową gwarancyjną, zawartą w celu ukrycie innej czynności prawnej, mianowicie przelewu wierzytelności. O takiej kwalifikacji czynności dokonanej pomiędzy stronami świadczy między innymi fakt, że umowa gwarancyjna została zawarta z podmiotem, który zawodowo trudni się obrotem wierzytelnościami, co wynika już z treści umowy gwarancyjnej, gdzie (...) S.A. zobowiązuje się przeprowadzić wszelkie czynności prawne i faktyczne mające na celu odzyskanie wierzytelności. Nie można również pominąć okoliczności, że w chwili zawarcia umów gwarancyjnych wszystkie objęte nią zobowiązania były już wymagalne, co pozwalało spółce (...) na samodzielne wystąpienie na drogę postępowania sądowego celem ich dochodzenia. Ponadto czynności podjęte przez strony umowy gwarancyjnej wobec pozwanego takie jak poinformowanie o jej zawarciu, ustalenie krótkiego terminu dokonania spłaty, następnie przekazanie informacji o zapłacie dokonanej przez (...) S.A., w skutek której miało dojść do zmiany wierzyciela są charakterystyczne dla umowy przelewu.

Jednocześnie możliwość zawarcia takiej umowy była wyłączona z uwagi na zastrzeżenie umowne, jak i ustawowe. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W umowie zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwanym w dniu 2 maja 2011 roku w § 16 wyłączono możliwość zbycia wierzytelności przysługujących wykonawcy z tytułu umowy oraz dokonywania przez osoby trzecie czynności prawnych i faktycznych dotyczących tych wierzytelności bez uprzedniej pisemnej zgody zamawiającego. Zastrzeżenie zakazujące przelewu jest wyjątkiem od reguły wyrażonej w art. 57 § 1 k.c., zgodnie z którym nie jest możliwe na podstawie czynności prawnej wyłączenie lub ograniczenie uprawnienia do rozporządzania prawem majątkowym, instytucja pactum de non cedendo została jednak wprowadzona w celu ochrony interesów dłużnika.

Nadto w sprawie znajduje zastosowanie art. 54. ust 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej /tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 217/, zgodnie z którym czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący, czynność prawna dokonana z naruszeniem ust. 5 jest nieważna.

Należy przy tym dodać, iż zgodnie z poglądami doktryny nieważne byłoby dokonanie czynności, której istotą (celem) pozornie nie jest zmiana po stronie wierzyciela, choć w rzeczywistości taki jest cel działania dokonujących jej stron. Brak katalogu czynności prawnych, co do których możliwe jest domaganie się ustalenia ich nieważności, świadczy o tym, że w konkretnych okolicznościach faktycznych dokonuje się na potrzeby określonej sprawy ustalenia czy dana czynność nie spełnia przesłanek o jakich mowa w powołanym przepisie. /por. komentarz do art. 54 ustawa o działalności leczniczej. Komentarz Grzegorz Filip, Walasek-Walczak Urszula, Rytlewski Tomasz, Głęb Tomasz, Dulińska Magdalena, Potoczny Maciej, LexPolonica/ Sama umowa gwarancyjna nie pozostawałaby oczywiście w

sprzeczności z powołanym przepisem, bo jej celem nie jest zmiana wierzyciela, jednakże już ukryta czynność przelewu niewątpliwie ma za cel dokonanie takiej zmiany.

Istnienie zastrzeżenia umownego, z uwagi na jego zawarcie w umowie było skuteczne względem (...) S.A. (art. 514 k.c.) i już samo ono wykluczało możliwość przelewu wierzytelności bez zgody dłużnika. Dodatkowo regulacja ustawy o działalności leczniczej wykluczała przeniesienie wierzytelności bez zgody podmiotu tworzącego.

Biorąc powyższe pod uwagę możliwość dochodzenia przez powódkę roszczenia wobec pozwanego nie znajduje podstawy ani w umowie gwarancyjnej zawartej w oparciu o art. 391 k.c., jak również umowie przelewu, o jakiej mowa w art. 509 k.c., w konsekwencji Sąd Okręgowy oddalił powództwo z uwagi na brak po stronie powodowej legitymacji do dochodzenia roszczenia.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 461/ obciążając nimi stronę powodową jako przegrywającą spór.